

פרשת בהר-בחוקות

משיחת ל"ג בעומר תשד"מ

רשימה פרטית בלתי מוגה

רבי שמעון בן יוחאי גילה עניין בתורה, דבר שלכאורה דורש ביאור: אנו חיים בעולם בין אומות רבות, והעולם נמצא במעמד ומצב של "החושך יכסה ארץ": האור של הצדק והיושר, עדיין לא הגיע לכמה חלקים בעולם; ומדובר בחלקים גדולים ביותר של העולם. במיוחד, אותם יהודים שנמצאים "מאחורי מסך הברזל", עם הילדים הקטנים שלהם. יש להם קשיים גדולים לחנך את ילדיהם בדרך שהקב"ה רוצה שיחנכו אותם: ללמוד תורה ולקיים מצוות.

זוהי הברכה הגדולה ביותר והחירות הגדולה ביותר שבגללה עלינו להרגיש את עצמנו מאושרים: אותם הורים שחיים במדינות שבהן אין הפרעות לחנך את ילדיהם בדרכו של הקב"ה במשך כל הימים כולם.

ובייחוד מתחדשת החיות ב"יומין זכאין" [=ימי סגולה] שאז ההורים מחליטים להוסיף עוד יותר בחינוך היהודי של ילדיהם. וללמוד ממסירות-הנפש של היהודים שנמצאים במדינות ההן, אשר, מבלי להתחשב בכל הקשיים, הם מחנכים ומגדלים דור של ילדים ש"הם הכירוהו תחילה".

ובקרוב ממש, כשהקב"ה ישחרר אותם ויוציא אותם "מאחורי מסך הברזל", אנחנו נראה כיצד הם מייצגים את "צבאות השם": מחנות של ילדי ישראל וילדות ישראל, שאומרים "מודה אני" ואומרים את הברכות ומנהלים חיים יהודיים באופן של "קוממיות".

וזה מוסיף עוד יותר עוצמה בנוגע לחינוך שצריכים לתת לילדים במדינות החופשיות. עלינו ללמוד מהם עד כמה אין מקום להתחשב בקשיים הקיימים, משום שאפילו אם יש כאן קשיים, אי אפשר להשוות אותם לקשיים שיש "שם". ועומדים במסירות-נפש ומגדלים ילדים וילדות גאים, שמתגאים ביהדותם.

נשאלת השאלה: איך ניתן לבצע זאת? ישנם שכנים מסביבנו ועמים מסביבנו שמלעיגים עלינו ואומרים: הייתכן שאתם מחנכים את הילדים בדרך שלכאורה אינה קשורה ב"לעשות עוד דולר"? שהרי אנחנו מלמדים אותם עניינים מתורת משה, שניתנה לפני אלפי שנים במדבר. ולמרות זאת, מלמדים זאת לילד שחי בשנים אלה ובמדינות אלה, עם כל העניינים הקשורים בזה.

אומר רבי שמעון בן יוחאי: "כל מקום שגלו – שכינה עמהם". זה לא שחס ושלום, היהודי נמצא בגלות, והקב"ה נמצא בארמון שלו, בשמים, וצופה מלמעלה במה שקורה ליהודי למטה, ומברך אותו. אומר רבי שמעון בן יוחאי – לא זהו המצב! החידוש הוא שהמצב הוא שהקב"ה נמצא במקום בו נמצא כל יהודי, וכשיהודי נמצא בגלות, אזי "שכינה עמהם". הקב"ה נמצא יחד איתו בגלות. והוא לא נמצא שם בתור משקיף מן הצד, אלא באופן ש"בכל צרתם לו צר".

וכשיהודי חש מועקה מחמת עניין הגלות, בין אם המועקה היא ברוחניות או אפילו בגשמיות, אזי הקב"ה מודיע שהוא סובל את אותם כאבים, את אותם קשיים ואת אותה מועקה. זוהי "צרתם" של

פרשת בהר-בחוקותי

היהודים שנמצאים בגלות, איזו גלות שלא תהיה, בין אם זוהי גלות אדום, או הגלות הראשונה, בבבל – הרי "בכל צרתם לו צר". ומזה מובן עד כמה גדול הוא הסיוע שאנו מקבלים מהקב"ה להתגבר על כל הקשיים, משום שהקב"ה קיבל על עצמו, כביכול, את אותם קשיים. לאור זאת, מובנת ההשתדלות של הקב"ה שהגאולה תבוא מהר ככל שניתן. עם זאת, צריך להיות "בכל צרתם - לו צר". יהודי חייב להרגיש שצר לו, עד שהוא יזעק: "עד מתי?!" מתי כבר תבוא הגאולה? מתי הקב"ה יצא מהגלות ויוציא איתו את כולנו, וכל בני ישראל יצאו מהגלות? והתחלת העניין היא כפי שהיה בגלות הראשונה, במצרים, שעוד בהיותם בגלות, "לכל בני ישראל היה אור במושבותם", ו"בטלה עבודה מישראל" כמה חודשים לפני זה, בראש השנה. כך גם הקב"ה נותן כעת ברכה שעוד בזמן היותנו בגלות, נהיה מואר לכל יהודי ולכל בני ישראל; מואר ברוחניות ומואר גם בגשמיות. וכפי שרבי שמעון בן יוחאי ממשיד, שאין הכוונה לומר שאמנם הקב"ה נמצא איתנו בגלות, אבל ביציאה מהגלות, הוא יצא כמה זמן לפני שהיהודים יצאו מהגלות, או על כל פנים, רגע אחד לפני כן. אומר רבי שמעון בן יוחאי שיהודי יכול להיות שלו ולדעת שבכל רגע שהוא נמצא בגלות, אפילו רגע אחד לפניו הקב"ה לא יצא מהגלות. ואדרבה: "ושב ה' אלוקיך את שבתך", הקב"ה יוצא מן הגלות "את שבתך" [=יחד עם הגולים]! לאחר שהוא מוציא את היהודים מהגלות, ורואה שכל היהודים יצאו מהגלות, רק אז יוצא הקב"ה יחד איתם מהגלות!